

stavec ex. ř. odevzdati za účelem jich vydání firmě H. jako soudně schválenému nájemci. To sice exekuční soud učinil a dne 30. června 1927 předání místností za účelem pronájmu nařídil, ale pak od výkonu za souhlasu vymáhajícího věřitele i firmy H. na tři měsíce upustil. Po uplynutí více než tří měsíců navrhla firma H., neoznačujíc se ani jako vymáhající věřitelka, dne 12. března 1929, by jí svého času vnuceným správcem pronajaté místnosti byly vyprázdněny, poněvadž dlužník místnosti ty nevyprázdnil, naopak je má uzamčeny, by nucené vyklizení bylo nařízeno a výkonným orgánem provedeno. Žádost firmy H. není tedy exekučním návrhem, nýbrž jest žádostí o provedení výkonu, jenž měl býti nařízen z úřední povinnosti; nemělo s ní tedy býti naloženo jako se samostatnou exekuční žádostí, nýbrž měla býti připojena ke spisům vnučené správy a výkon firmou požadovaný měl býti nařízen. Proto není firma H. vymáhající věřitelkou, nýbrž jest jen účastnicí vnučené správy, již se stala tím, že schválením exekučního soudu nabyta proti exekuční podstatě nároku, by jí jako soudně schválené nájemnici, jejíž nabídka byla přijata usnesením ze dne 20. listopadu 1926, byly dlužníkem používané místnosti k nájemnímu používání odevzdány. Jako účastníci jí příslušelo právo k této žádosti, již ve skutečnosti soud první stolice vyhověl, a také jí přísluší právo k dovolacímu rekursu, an rekursní soud její návrh zamítl, mylně jej považovav za samostatný návrh exekuční a nakládav s usnesením ze dne 20. listopadu 1926, jako kdyby to byl exekuční titul, což ze žádosti vůbec neplynulo. Z řečeného plyne, že dlužníkův rekurs jest podle § 132 první odstavec pokud se týče čís. 3 ex. ř. do usnesení soudu první stolice nepřipustný potud, pokud bylo exekučním soudem rozhodnuto o výkonu vyklizení místností pronajatých firmě H. Proto měl býti rekursním soudem odmítnut a, když se tak nestalo, bylo dovolacímu rekursu v této příčině vyhověti.

Pokud byly soudem první stolice přisouzeny firmě H. útraty jejího návrhu, stalo se tak neprávem, poněvadž tato firma není exekuční stranou a nemůže se odvolávati na ustanovení § 74 ex. ř. Nemůže se ani jako účastnice odvolávati podle § 78 ex. ř. na ustanovení § 41 c. ř. s. proti dlužníku, poněvadž dlužník její útraty nijak nezavinil. Nebylo tedy lze v této příčině bezdůvodnému dovolacímu rekursu vyhověti. Z téže příčiny bylo také zamítnouti návrh firmy H. na přisouzení útrat dovolacího rekursu.

Čís. 9112.

Na odbytné vdovy proti Úrazové pojišťovně dělnické (§ 7 čís. 2, druhý odstavec, zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888) nelze vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1929, R II 258/29.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužnici proti poddlužníku (Úrazové

pojišťovně dělnické v Brně) jakožto odbytné následkem sňatku dlužnice. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Rekurent právem napadá usnesení exekučního soudu, jímž exekuční žádosti bylo vyhověno, poukazuje na ustanovení § 43 úraz. zák., podle něhož pohledávky příslušející proti Úrazové pojišťovně dělnické osobám oprávněným k odškodnému na základě tohoto zákona nemohou býti pojaty do exekuce. Jelikož předpis tento podle čl. IX čís. 12 uv. zák. k ex. ř. zůstal v platnosti, slušelo rekursu vyhověti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o exekuci na odbytné vdovy proti Úrazové pojišťovně dělnické (§ 7 čís. 2, druhý odstavec zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z r. 1888), to jest o exekuci na pohledávku, která přísluší povinné na základě zákona o úrazovém pojištění dělníků proti pojišťovně. Podle § 43 tohoto zákona není exekuce na pohledávky, jež příslušejí proti pojišťovně na základě tohoto zákona přípustnou a proto, ježto jde o exekuci na takovou pohledávku, právem rekursní soud návrh na povolení exekuce na odbytné dlužnice zamítl. Ustanovení § 291 ex. ř. na projednávání případ nelze použít, protože ve článku IX uvoz. zákona k ex. ř. byly zvláštní předpisy zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z r. 1888 výslovně zachovány v platnosti, a pokud se dovolací rekurent odvolává na zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., nedopadá ani tento zákon, protože se týká odbytného z důvodu služebního poměru a o takové odbytné tu nejde.

Čís. 9113.

Žaloba, domáhající se kromě určení, že smlouva jest po právu, hlavně výroku, že žalovaný jest povinen smlouvu dodržeti, jest žalobou o plnění spojenou se zbytečným návrhem na zjištění předurčujícího právního poměru.

Bylo-li ujednáno, že nájemce bude v najatých místnostech po nájemní dobu provozovati určitý obchod, nejde o výminku, nýbrž o samostatný smluvní závazek, jehož plnění se může pronajímatel domáhati samostatně a jehož porušení jest po případě znehodnocením nájemního předmětu opravňujícím pronajímatele po případě podle § 1118 obč. zák. k předčasnému zrušení nájemní smlouvy, po případě k nároku na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1929, R I 553/29.)

Žalobu, by bylo uznáno právem, že smlouva nájemní mezi žalobcem a žalovaným, kterou žalobce pronajal žalovanému v novostavbě svého domu dvě místnosti na východní straně se skladištěm a s půdou nad ním za roční nájemné předem splatné 1.500 Kč na dobu od 1. listopadu